

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 027294 19 U
Sarajevo, 06.11.2019. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Ljiljane Lalović kao predsjednika vijeća, Željke Krmek i Davora Žilića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH“ Transparency International Bosne i Hercegovine, ulica Gajeva 2, Banja Luka, protiv rješenja broj: UP2ŽV-09-29-2-117/17 od 18.10.2017. godine, tuženog Žalbeno vijeće pri Vijeću Ministara Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ulica Trg BiH 1, u upravnoj stvari pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana, 06.11.2019. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava, poništava se osporeno rješenje i predmet vraća tuženom na ponovno odlučivanje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove sudske takse u iznosu od 100,00KM u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Rješenjem tužene broj: UP2ŽV-09-29-2-117/17 od 18.10.2017. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena na Zaključak Ministarstva vanjske politike i ekonomskih odnosa BiH.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu za pokretanje upravnog spora, navodeći da je u upravnom postupku od organa tražio da mu se dostavi pisana preporuka sa predloženom rang-listom sa najboljim kandidatima koju je predložila i Ministarstvu vanjske trgovine i ekonomskih odnosa dostavila Komisija za izbor članova Komisije za koncesije BiH, po konkursu za imenovanje članova Komisije za koncesije BiH od 10.05.2016.godine. Tužitelj dalje navodi da je sa tim zahtjevom odbijen zaključkom Ministarstva sa obrazloženjem da se radi o ličnim podacima. Tuženi ovakav stav Ministarstva podržava i navodi da su tražene informacije lične, da otkrivaju identitet i da se ne može primijeniti odredba člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama jer se tužitelju ne bi mogla dostaviti razdvojena informacija obzirom da bi dobio samo tabelu sa rednim brojevima i bodovima. Međutim, tužitelj navodi da tuženi nije ni primjenjivao Zakon o slobodi pristupa informacijama BiH obzirom da nije utvrđivao izuzetak kod pristupa, odnosno član 9. Zakona, kada je objavljivanje u interesu javnosti. Dakle tužena nije

navela ni zakonski osnov izuzeća informacije u smislu člana 14. stav 3. tačka a). nego primjenjuje i arbitražno tumači Zakon o ministarskim imenovanjima, imenovanjima Vijeća ministara postavljajući ih ispred lex specialisa propisa. I Sud BiH je zauzeo isti stav u presudi broj: S 13 U 022149 16 U, kada je naveo da ukoliko je opravdano javnim interesom, utvrdit će se izuzetak kod objavljivanja informacije. Osim toga, Agencija za zaštitu ličnih podataka jeste dala pojašnjenje da se ne mogu objavljivati JMBG i adrese niti davati kopije ličnih dokumenata, trećim licima ali tužitelj i nije tražio identitet, a ako postoje informacije koje otkrivaju identitet mogu se izdvojiti u skladu sa članom 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH. Tužitelj navodi i da su mu u drugim postupcima dostavljane i biografije i imena te da se ne mogu informacije koje su značajne za javnost kriti iza Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. Slijedom navedenog predlaže da sud tužbu uvaži, poništi osporeno rješenje i predmet vrati na ponovno odlučivanje, te da u smislu člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH donese odluku o troškovima postupka u korist tužitelja.

U odgovoru na tužbu, tužena je u cijelosti ostala kod osporenog rješenja i predložila da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („ Službeni glasnik BiH “ broj:19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Dakle, osporenim rješenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena na zaključak Ministarstva vanjske politike i ekonomskih odnosa BiH kojim je odlučeno da zahtjev tužitelja za dostavu pisane preporuke sa predloženom rang listom sa najboljim kandidatima koji je Komisija za koncesije BiH predložila Ministarstvu vanjske trgovine i ekonomskih odnosa BiH (u daljem tekstu MVTEO) po konkursu za imenovanje članova Komisije za koncesije, ne može biti obrađen. Prema obrazloženju zaključka Ministarstva kao i obrazloženju pobijanog rješenja, zahtjevu tužitelja ne može biti udovoljeno obzirom da se tražena lista sadrži lične podatke rangiranih kandidata u predmetnoj konkursnoj proceduri na osnovu kojih podataka je moguće odrediti njihov identitet, a izdvajanjem informacije u skladu sa članom 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, izgubio bi se sadržaj dostavljene informacije. Tuženi je ocijenio da u skladu sa odredbom člana 3. stav 2. alineja d). Zakona o ministarskim imenovanjima, da proces imenovanja mora biti transparentan osim ako informacija nije povjerljiva u smislu člana 15. tog zakona. Dakle, transparentnost informacija ne smije ugroziti pravo na zaštitu ličnih podataka pa je konačnu odluku kao u dispozitivu tuženi donio u skladu sa članom 228. stav 1. Zakona o upravnom postupku BiH. Takođe, tuženi je ocijenio da ostali navodi iz žalbe nisu od utjecaja za drugačije rješavanje.

Po nalazu ovog upravnog vijeća, prigovorima iz tužbe dovedena je u pitanje zakonitost osporenog rješenja.

Zakon o slobodi pristupa informacijama u BiH (Službeni glasnik BiH broj: 28/00, 45/06, 102/09, 62/11 i 100/13), ima za cilj da informacije pod kontrolom javnog tijela predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promovira veću otvorenost i odgovornost tih javnih tijela, prema odredbi člana 1. stav 1. citiranog Zakona. Svaka osoba ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu s javnim interesom, a javna tijela imaju odgovarajuću obavezu objavljivanja informacija (tačka 2. istog članka). U

smislu citiranog Zakona, definisan je pojam „lična informacija“, te utvrđeno da je to svaka informacija koja se odnosi na fizičku osobu koja se može izravno ili posredno identificirati činjenicama, ali nije ograničeno na identifikacijski broj ili fizički, mentalni, ekonomski, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet te osobe (čl. 3. stav 4. citiranog Zakona). Dakle, pravo je svake osobe da zahtijeva pristup informacijama koje imaju javna tijela kada to nije u suprotnosti sa javnim interesom. Nadalje, navedenim Zakonom u odredbama člana 4. do 11. (Odjelak II- Pristup informacijama) utvrđeni su izuzeci, tako da se na osnovu ispitivanja svakog pojedinog slučaja, izuzetak od objavljivanja informacije, utvrđuje samo ako nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu čl. 6. 7. ili 8. za cijelu informaciju ili dio informacije. U članu 8. citiranog Zakona utvrđen je izuzetak kod zaštite privatnosti, tako što će javno tijelo utvrditi da tražena informacija uključuje osobne interese koji se odnose na privatnost treće osobe. Pristup informacijama koje su pod kontrolom javnih organa (svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa istima i u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom) u skladu je sa ciljevima Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, prema kojima informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup istima promovira veću odgovornost i transparentnost javnih organa.

Nadalje, Zakonom o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, uređuje se pristup informacijama u posjedu javnih organa radi utvrđivanja da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, te radi utvrđivanja da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopće te informacije. U skladu sa članom 4. ovog Zakona, svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopći. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uvjetima utvrđenim ovim Zakonom. Ovo pravo podliježe utvrđivanju izuzetaka u skladu sa članom 5. do 10. istog Zakona, s tim da je članom 8. Zakona, propisano ispitivanje javnog interesa tako što javni organ saopćava traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa članom 6, 7. ili 8. ovog Zakona, ako je to opravdano javnim interesom, pri čemu se uzima u obzir svaka šteta i korist, koje mogu proisteći iz saopštavanja informacije. Dostupnost javnosti ne podrazumijeva objavljivanje ličnih podataka na opisani način, nego uspostavljanje sistema i stvaranje uslova da se svakoj zainteresovanoj osobi omogući pristup informacijama u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama u BiH. Tim Zakonom se ustanovljava pravo svakog lica na pristup informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, ali i svrhom informisanja javnosti. Ovaj Zakon slobodu pristupa informacijama u BiH prvenstveno uslovljava formalnim radnjama i ograničenjima utvrđenim Zakonom (član 4), formalne radnje započinju „podnošenjem zahtjeva“ (član 11.), a odredba člana 8. propisuje izuzetak kod zaštite privatnosti.

Međutim, ovo vijeće cijeni da je prvobitno prvostepeni organ, trebao razmotriti i pravilno utvrditi da li postoji izuzetak za dostavljanje tražene informacije odnosno da li je prvostepeni organ postupio pozitivno po zahtjevu tužitelja i dostavio traženu rang listu kandidati koje je predložila Komisija za izbor članova Komisije za koncesije BiH po konkursu za imenovanje od 10.05.2016.godine. Ovo iz razloga što prvostepeni organ ne navodi da informacije o kandidatima sadrže lične podatke lica kao što su

ime i prezime, jedinstveni matični broj, te adrese stanovanja. U Zakonu o zaštiti ličnih podataka, postupak pristupa informacijama, koje sadrže lične podatke, podrazumijeva dužnost „kontrolora“ da ispita svaki pojedinačni zahtjev i utvrdi da li postoje ili ne postoje smetnje za pristup ličnim podacima propisane članom 8. tog Zakona.

U konkretnom slučaju, tužitelj po nalazu ovog vijeća nije tražio informacije koje uključuju datum i mjesto rođenja, prebivalište, JMBG. S tim u vezi sporno je da li se tražena informacija može smatrati ličnom informacijom i da li se sadržajem ovih identificiraju fizičke osobe za koju su navedene ove informacije. Dalje, osnovano to tužitelj ukazuje i u tužbi, da je u članu 9. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, propisano da će nadležno javno tijelo objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđene izuzetke (pa tako i kada je u pitanju lična informacija), ako je to opravdano javnim interesom i uzet će u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proistići iz toga. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacije opravdano javnim interesom, nadležno javno tijelo će razmotriti sve okolnosti relevantne za donošenje takve odluke, ali nisu ograničeni na svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prijestupa, sudske greške, zloupotrebe vlasti ili nemar u vršenju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline (član 9. stav 2.).

Dakle, ovom vijeću je ostalo sporno pitanje na osnovu kojih zakonskih propisa, odlučnih razloga se rukovodio drugostepeni organ kada je u osporenom rješenju naveo da u konkretnom slučaju nije moguće napraviti izuzetak odnosno iz kojeg razloga nije razmotrena mogućnost dostavljanje dijela ili cijele informacije. Ovo posebno imajući u vidu i da se u konkretnom slučaju radi o podnosiocu zahtjeva koji, u skladu sa članom 7. svog statuta, predstavlja udruženje kojem je osnovna cilj i djelatnost suzbijanje korupcije. Slijedom navedenog, ovom vijeću je ostalo sporno i obrazloženje osporenog rješenja obzirom da tuženi detaljno ne obrazlaže odlučne razloge niti primjenjuje materijalni propis koji je lex specialis u konkretnom slučaju. Pravilno to i tužitelj navodi u svojoj tužbi, da rješenje ne sadrži valjano obrazloženje u smislu odredbe člana 233. stav 2. u vezi s članom 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 29/02 do 53/16) u kojoj odredbi je propisano da je drugostepeni organ dužan odgovoriti na sve navode iz žalbe žalitelja te obrazloženje rješenja treba da sadrži kratko izlaganje zahtjeva stranaka, izvedene dokaze i utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar.

Iz tog razloga je sud tužbu tužitelja uvažio i predmet vratio na ponovni postupak pa će tuženi u skladu sa uputama, pravilnom primjenom odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 28/00, 45/06, 102/09 i 62/11) ponovo ocijeniti da li je moguće napraviti izuzetak odnosno napraviti izdavanje tražene informacije u skladu sa članom 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH. Obzirom da u obrazloženju osporenog rješenja tuženi samo citira odredbu člana 10. Zakona i navodi da bi se razdvajanjem informacije izgubio sadržaj informacije. U ponovnom postupku tuženi će novo, zakonito rješenje donijeti u skladu sa odredbom člana 233. stav 2. i 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH.

Iz svega izloženog, ovaj sud je tužbu uvažio i predmet vraćio na ponovni postupak Žalbenom vijeću pri Vijeću ministara BiH, pa u skladu sa odredbom člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10) tužitelju pripada i naknada sudske takse u iznosu od 100,00KM. Na osnovu člana 34. stav 2. u vezi s članom 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno je kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

